

Ζήτε τόσο πολύ μέ τὰ περασμένα μεγαλεία, μέ τό εύκλειές παρελθόν, ὥστε ἀκόμη καί ὅταν καμιά φορά κατεβήτε σ' ἡμᾶς κάτω, στήν πόλη, ὁ νοῦς σας πάντα στὰ ἄλλα εἶναι γυρισμένος καί δέν μπορεῖτε νά βρεθῆτε στά νερά σας μέ τήν σημερινή κατάσταση, τὰ τωρινά χάλια. "Ετσι, γιά νά ποῦμε, ἔχετε κηρύξει πόλεμο κατά τῶν Περιλαίμων, (μόνο πού δέν μᾶς εἶπατε ἀκόμη, ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ κύ- Περιλαίμιοι), ὅταν δῆτε κανένα νά φορῇ γελέκο ἢ σουρτουκι, τοῦ ἐπιτίθεσθε, ἐπειδὴ «δέν ἔχει αἰσθη- ση»... ὅχι τοῦ κρύου, ἀλλά «τοῦ καλοῦ». Ἀπό ὅλην τήν ζωὴν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπό ὅλα τὰ ζωντανά, ὅλα τὰ τωρινά βλέπετε, «νοεῖτε», μόνο ὅσα δέν ἄλλαξαν. Ξέρετε μόνο τὰ ἀρχαῖα, καί αὐτά βλέπετε ἀκόμη καί ἐκεῖ πού δέν εἶναι. Στό Φάληρο βλέπετε ρηγι- νας παρὰ θῖν' αἰῶς καί ιερήσεις. Ξέρετε μόνο ὅ,τι εἶναι στόν ἀέρα· ἀλλά καί ἀπό αὐτά ὅλα πάλι, μόνο τὰ νεκρά, ὅσα δέν μιλοῦν. Στοιχηματίζω πὼς δέν «νοεῖτε» τί εἶναι τὸ σπουδαῖο, τί εἶναι τὸ γε- ράκι. Θά ἀκούτε τὸ κελίδημα τῶν ἀηδονιῶν, στόν Βασιλικὸ κῆπο καμιά μαγευτικὴ νυχτιά καί θά σᾶς θυμίζει τὸ πολὺ πολὺ τὸν κέλαδον καί ὀρυμαγδὸν τῶν ὁμηρικῶν ἡρώων. Ἀπὸ ὅσα εἶναι στόν ἀέρα ξέ- ρετε μόνο τὰ ὀφιοειδῆ, (τίς σερχμαντίνες· αὐτὸ τὸ «εἰκάζω» ἐπειδὴ δέν τὸ λέτε καθρὰ· τὰ παρακά- τω ὅμως τὰ πῆρα ἀπὸ τὸ φιλικὸ σας γράμμα) τὸν κυανοῦν ἡμῶν οὐρανόν, ὃς διεπαιδαγώγησε τὴν ψυ- χήν σας (πὼς;) καί τίς πινκιδίς τῶν μαγαζιῶν.

"Ετσι μᾶς πληροφορεῖτε, ὅτι ἡ μπίρα πουλιέται στὰ ζυθοπωλεῖα, ὅτι τὸ ψωμί σας τὸ ἀγοράζετε στὰ ἀρτοποιεῖα, καί ὅτι καταφεύγετε στὰ μπακάλικά τῶν παντοπωλῶν, κάθε φορά πού ἔχετε ἐλλειψή ἀ- βρυτάνης ἢ ἀψύων. Κι αὐτὸ δηλαδὴ δέν τὸ λέτε καθαρά, ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι τέτοια τρώτε. Ἐνας ἀνθρώπος, τοῦ ὁποῖου ἡ γλῶσσα εἶναι ἀόποια ὑπάρ- χει καί εὐρίσκεται γίνεται νά βάλῃ εἰς τὸ στόμα του σαρόδες· πφ! αὐτὲς εἶναι καλὲς γιὰ τοὺς ἀ- παισίους χυδαῖστὰς· αὐτὲς ἔς μείνουν γιὰ κείνους πού τοὺς λείπει «ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς ἐκείνη ἥς» κλπ. Τὸ ἴδιο καί μέ τὴν ἀβρυτάνην, ἢ ἀβρυτάκη, τῆς ἀβρυτάνης. «Εὐρίσκετε, κύριοι, ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῇ τίποτε τὸ ἐπιλήψιμον;» καθόλου. Ἡ μου- σιάρδα πάλι τῆς μουσιάρδας, ἂν τὸ πῆ κανεῖς, ἡ ψυχὴ του γέμει ταπεινῶν αἰσθημάτων. Ἄς μείνῃ λοιπὸν καί αὐτὴ γιὰ ὅσους δέν ἔχουν αὐτιά γιὰ τὴν γλυκυτέραν μουσικὴν. Μόνο μέ τοὺς παντοπώλας τὰ μπλέξατε. Ἐδῶ μᾶς τὰ χαλάτε. Ὁ Κοραῖς τοὺς

εἶχε βαφτίσει βακαλίας· ἔτσι καί τῇ λέσχῃ σας τὴν ἔλεγε κλωβόν (γιατὶ ἄραγε;) δέν ἔχετε λίγα σέβη καί γιὰ μᾶς; μὴ ξεχνάτε πὼς μᾶς εἶπατε θηριά· ἀλλ' ἀφοῦ ὀνειδίζετε καί τὸν Κοραῖν τί νά εἶπω πλέον;

Ἀλλὰ θά πῶ ἀκόμη κάτι. Γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ πτερυγισμοὶ τοῦ πνεύματός σας στοὺς ἀρ- χαίους συνδέονται μέ κάποια γενικώτερη ἀφρημαδὰ ἢ ὅπως κι ἂν τὸ λέν οἱ ψυχίατροι. Λουστρένετε τὰ παπούτσια σας, καί τὴν στιγμὴ ὅπου τὸ παιδί ρω- τᾷ, ἂν ὁ κύριος θέλῃ βερνίκι, ἐσεῖς κάμετε σκέψεις γιὰ τὸ πατριωτικὸν μένος τῶν μικρῶν βιοπαλαι- στῶν, καί τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ τῶν μεταλλαζάν- των τὰ αὐτῶν ὀνόματα εἰς στιλβωτὰς ὑποδημάτων.

Στιλβωτῆς ὑποδημάτων ἀντὶ λουστρός· ἡ λέξη μοῦ ἀρέσει· δέν εἶναι ἄσκημη· μόνο πού εἶναι λίγο μικρή. Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶναι καλὴ· τὸ λουστράρι- σμα βαστᾷ ἀρετῇ ὥρῃ, ὥστε προφτάνει κανεῖς νά πῇ. «Στιλβωταῦποδημάτων» πρόσεχε τὸν νοῦν κάλ- λιον· δέν στιλβῶς εὐ τὰ ὑποδήματα». Ἄν ὅμως πρόκειται νά βρῖσετε κανένα, νά τὸν «προσαγορεύ- σης», καθὼς τὸ λέτε, καί νά τὸν πῇτε· λουστρό· πὼς θά τὸν εἴπητε τότε; στιλβωτὰ ὑποδημάτων;

Τὸ βλέπετε ὑποθέτω καί ὁ μόνος σας, ὅτι εἶναι ὅλως διόλου ἀδύνατο νά συνεννοηθοῦμε. Νά λοιπὸν τί εἴχαμε μόνο νά σᾶς ποῦμε. Εἰστε ἐλεύθεροι νά ἔχετε ὅ,τι γνώμη θέλετε γιὰ τὴν φύση καί τὸν σκοπὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως, γιὰ τὸ πνευματικὸ καί ἠθικὸ ποῖον καί τὰ ἐλατήρια τῶν ὁπαδῶν της.

Δέν ζητοῦμε καθόλου νά σᾶς «ἐξαναγκάσωμεν» — ποῖος σᾶς ἐξανάγκασε; σᾶς ἐξέβιασε ποτὲ κανέ- νας δημοτικιστὴς στὸ δρόμο; — νά καταλάβετε τὴν ἀνυπολόγιστη, κοινωνικὴ, παιδαγωγικὴ, λαοπλα- στικὴ σημασία πού ἔχει ἡ Ἀναμόρφωση;

Πρέπει ὅμως, ἂν ὅχι ἄλλο, τοῦλάχιστο νά κα- ταλάβετε, ὅτι δέν σᾶς δώσαμε τὸ δικαίωμα νάμφι- σθητῆτε τὴν φιλοπατρία κανενὸς μας, κανενὸς Ἑλ- ληνος δημοτικιστῆ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστο γυρεύουμε σεβασμὸ πρὸς τὴν εὐκρίνειαν τῶν προσώπων πού ἀ- γωνίζονται τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν. Καί ἂν δέν σᾶς περισσεύει σεβασμὸς γιὰ τὰ πρόσωπα, ἀπαιτοῦμε τὸν σεβασμὸ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς γνώ- μης, τῆς ιδέας.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

τὴν πῆρε κατόπι νά τὴ σπουδάσῃ, ἐμελλε μόνο πῶς ὕστερα νά τὴ νοιώσῃ κατάβασθάν της. Καί νά πού τώρα, ἔτσι, μέ μιᾶς, τοῦ γέμιζε τὴν ὑπαρξή της ἡ Ἀντιγόνη. Θάρρεψε πὼς στήν Ἀντιγόνη ἔβλεπε τὰ ἱστορικά του, ἔβλεπε ὡς καί κείνα πού ἔπρεπε νά κάμῃ καί πού δέν τάκαμε. Ξαναπέρασε τὸν ἀμί- κητο χορὸ, Ἔρως ἀνίκατε μάχαν. Ἀχ! ἡ Ἀγάπη! Ἀχ! τὰ μάγουλα τῆς κόρης τὰ τρυφερά ὅπου φώ- λιαζε ἡ Ἀγάπη, τότες, ὅταν τὴν ἀντάμωσε στὰ γεφυράκια τῆς Βενετίας! Ἐτρεξε γοργὰ νά τὴν πιᾶ- σῃ, τὴν ἐπίασε, μὰ ἔπειτα δέν τὴν ἀκολούθησε ὡς τὸ σημαδὶ πού τοῦ φώναζε ἡ Ἀγάπη νά τὴν ἀκο- λουθήσῃ, δέν τὴν ἀκολούθησε ὡς τὸν τάφο, σάν τὸν Αἴμωνα πού θάφτηκε μέ τὴν ἀγάπη του μαζὶ! Ἀχ! τί θάνατος ἐκεῖνος! Καί πὼς καταλάβαινε ζωὴ καί θάνατο συνάμα ὁ μεγάλος ὁ ποιητής! Μιλοῦμε οἱ νεώτεροι ἡμεῖς γιὰ αἶσθημα, γιὰ κόσμους ἠθικούς πού τοὺς ἀνακαλύψαμε τάχα, γιὰ καινούρια καρδιο- χτύπια τῆς ἀγάπης. Κοίταξε τὸν Αἴμωνα τὸν ἀρ- χαῖο πὼς σκοτώνεται, ἀφοῦ σκοτώθηκε ἡ Ἀντιγόνη, πὼς βίχεται ξεφρενιασμένος, πὼς τυλίγεται μέσα στήν ὕγρην, στήν ἐτοιμῆσθαι ἀγκαλιά τῆς παρθένας, καί πὼς μέ τὸ στερνὸ τὸ φύσημα χύνει στὸ πρόσω- πό της τὸ λεφκὸ, τὸ μαυροκόκκινο τὸ ῥέμα πού πε-

τίεται σουβλιὰ πρὸς τὸ κορμὶ της ἀπὸ τὸ στῆθος του τὸ λαβωμένο. Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶ. Καί τί λύσσα, καί τί φουρτούνα, καί τί θάρρος στὴ γλῶσ- σα τοῦ ποιητῆ, πού ὅ,τι κι ἂν πῇ δέν τὴ φτάνει. Νά Πάολος καί νά Φραντζέσκα! Νά πὼς τελέστη- κε ὁ γάμος τοὺς ὁ μυστικὸς στοὺς δόμους τοῦ Ἄδῃ — ὅπου δέν κατέβηκε ὁ Ἀντρέας μέ τὴν Ὀλία.

Ἡ Πλάνη καί πάντα ἡ Πλάνη! Πάντα ἡ ἀ- σπλαχνὴ θεά! Μήπως σάν τὴν Κρέοντα κι ὁ Ἀν- τρέας, ἀπὸ πλάνη — καί τί πείραζε πού ἡ πλάνη του εἴτανε ἄλλη; — δέν τὴν ἄφησε, δέν τὴν παρήτησε, δέν τὴν ξώρισε, δέν τὴν κλείδωσε, ὅπως κι ὁ τύραν- νος τὴν Ἀντιγόνην, ζωντανή, στήν πέτρινη τὴν κά- μαρα, στὴ σκότεινη σπηλιὰ, στὸ λιθόστρωτο τάφο τῆς Ἀρρώστιας, ἀπ' ὅπου δέν μπορεῖς πιά νά βγῇ; Μήπως δέν εἶναι ἄσπαστος γύρο γύρο σου τοῖχος κ' ἡ Ἀρρώστια; Κουνίεσαι, θέλεις νά ξεκινήσης, ἀδύνα- το. Ἐνα παρὰθυρο νανοίξης, μιὰ πόρτα, μιὰ χαρ- μάδα, τίποτα! Τὴν ἀνάσα σου γυρέβεις καί δέν τὴ βρῖσκεῖς. Σηκώνεσαι καί ξαναπέφτεις. Στὸ κρεβάτι, στὸ κρεβάτι μέ τὴ θερμὴ. Καί δέν τὸ καταλάβαινε ὁ Ἀντρέας!

Ἄξαφνα, σὰ νά τοῦ πέρασε ἰδέα στὸ νοῦ του, ἀστροπελέκι, ἔσκυψε στὸ γραφεῖο του, χωρὶς καλὰ

## ‘Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτὰ 20

**ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ :** Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγ- ματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω- λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καί Σακέ- του [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῇ]. Στὸ Βό' ο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

## ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τύπος πού δὲ μορφώνει — Πρόεδρος πού πλε- ρώνει — Πριγκηπικὸ γράμμα — Νόμος γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς!

**ΚΑΛΑ** τὰ εἶπε ὁ κ. Παναγιωτόπουλος τὴν περασμένη Τρίτῃ στὴ Βουλῇ. Γιατὶ, μαθῆς, νά μὴν πλερώνοντε φόρο γιὰ τὸ χαρτί τοὺς οἱ φημερίδες, καί νά πλερώνουντε φόρο εἰ ἄλλοι ἐκδότες; μήπως, εἶπε, δέν ὑπάρχει μιὰ μερίδα τῆς δη- μοσιογραφίας πού μέ τὴ πορογραφίματά της διαφθερίζει τοὺς ἀναγνώστες της;

"Ολοὶ συμφωνοῦμε σ' αὐτὸ καί ὅλοι συμφωνοῦμε ἀκόμα πὼς ἂν τὸ χαρτὶ φορολογεῖται κ' εἴταν κάποις ἀκριβώτερο, καί φημερίδες λιγότερες θά βγαίνανε καί ὅσες βγαίνουν δὲ θά μεταμορφωνόντουσαν κάθε ὥρα καί στιγμὴ πὲρ σεντόνια καί δὲ θαναταζόντουσαν ἀπὸ τὴ σεντονοποίηση τοὺς νά δημο- σιεύουν κάθε λογῆς παλιοπράματα.

"Οσοὶ ἐποστηρίζουν τὸ ἀφορολόγητο τοῦ δημοσιογραφικοῦ χαρτιοῦ, πιστεύουν πὼς ὁ τύπος μορφώνει τὴν κοινὴ γνώμη καί γι, αὐτὸ πρέπει νά ἔχει καί τίς σκετικὲς εἰκόλλες του. Αὐτὸ μπορεῖ νά γίνεταί σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον, ἐξὸν ἀπὸ τὸ Ρωμαῖον· γιὰτὶ ἐδῶ, ἡ κοινὴ γνώμη πού μορφώθηκε, καί τέτια πού μορφώθηκε, ὑπὸ τὸν τύπο, κῆθε ἄλλο εἶναι παρὰ γιὰ νὰ τὴν καμαρώσει κανεῖς. "Οτα λοιπὸν ὁ τύπος ἀπο- φυλῶνται, ἀντὶ νά μορφώνει, τὴν κοινὴ γνώμη, ἔχει τὸ Κρά- τος υποχρέωση νὰ τῆς βάλει ὅσα γκέμια μπορεῖ περισσεύε- ρα. Κ' ἔνα ἀπὸ τὰ γκέμια εἶναι κ' ἡ φορολογία τοῦ χαρτιοῦ.

\*

ΜΑΘΑΜΕ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴ Βουλῇ μας καί μᾶς τῶπε

κκλὰ νά ξέρῃ τί κάμῃ, πῆρε χαρτί, βούτηξε τὴν πέννα του στὸ καλαμάρι, ἔγραψε μάνι μάνι τῆς Ἀν- νας, νά φροντίσῃ μέ τὰ δυνατά της γιὰ τὴν Κατι- νούλα. Μήπως τάχα τὴν ἀμέλησε κι ἄφτῇ; Μή- πως ἡ Πλάνη....;

Τῆς δεκατρεῖς τοῦ Ἀλωνάρη, τετάρτη, ἔγραψε τῆς Κατινούλας τῆς ἰδίας. Νά κάμῃ, κουράγιο καί γλήγορα νά γειάνῃ. Ὁ Ἀντρέας δέν τόγραψε τὸ γράμμα του δίχως σκοπὸ τέτοια μέρα. Ἡ Κατινού- λα θά τὸ λάβαινε τῆς δεκατέσσερεις καί τὸ ἔξερε τί θά πῇ νά τὴν ἐθυμῇ ὁ Κύριος τῇ μέρᾳ ἐκείνῃ. Τὸν ξυπνοῦσε ἡ ἀγάπη τῆς Ὀλίας ἀπὸ τὴν πλάνη του τὴν παλιά, κι ὁ πεθαμμένος ὁ ποιητὴς σκόρπιζε ἀκόμη ἀπὸ τοὺς στίχους του ζωῇ.

(ἀκολουθεῖ)

